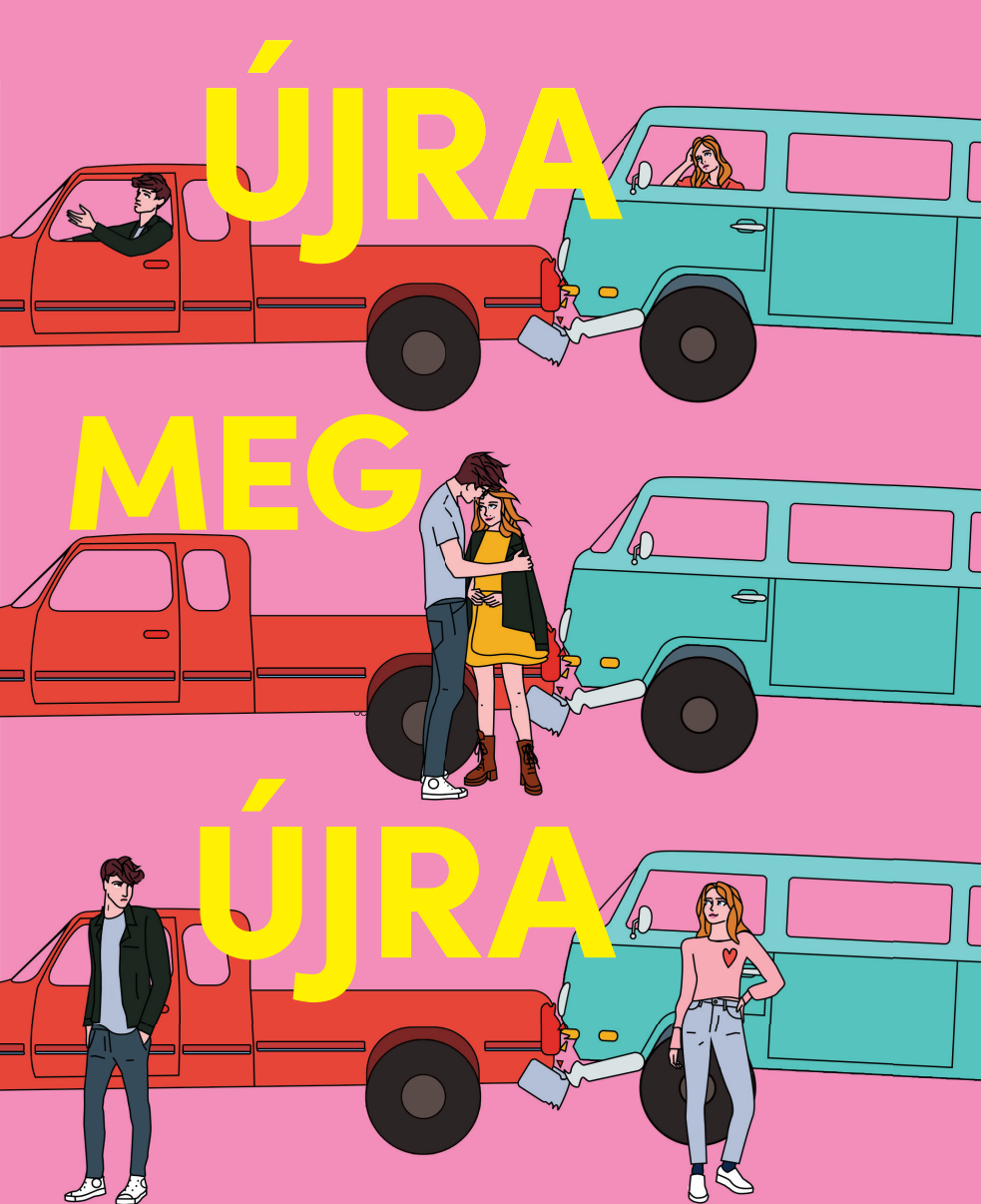

BÓNUSZEPILÓGUS 1.

LYNN PAINTER

ÚJRA MEG ÚJRA

Bónuszepilógus 1.

LYNN PAINTER

ÚJRA MEG ÚJRA

Bónuszepilógus 1.

Kossuth Kiadó

Kossuth Kiadó

© Lynn Painter
Hungarian translation © Nimila Ágnes

A 3. VALENTIN-NAP

NICK VALLOMÁSA #1

Van egy Bookstagram-fiókom (@starkfiction) 300 ezer követővel, mert szeretek névtelenül részt venni a könyvekről szóló vitákban.

Az iskola legelső napjától megszállottan rajongtam Emilie Hornbyért.

Na, jó, talán nem megszállottan, de *határozottan* elvonta a figyelmemet. Egyszerűen volt valami a csendes mosolyában és abban, ahogyan színkódolta az órai jegyzeteit, ami miatt nehéz volt nem észrevenni, különösen most, hogy két egymást követő éjszaka is felbukkant az álmomban.

Semmi szexuális jellegű, de mindkét álmomban hátulról belerohant a kocsimba, amikor a suliba tartottam.

Ez minden, amire emlékeztem: Emilie Hornby, aki nekiütözik Bettynek. Furcsa, nem? Szóval, amikor egy idióta – akinek bizonyára fogalma sincs, hogyan kell hóban vezetni –

belém csapódott az úton, el tudjátok képzelni a meglepetésemet, amikor a járgányhoz lépve rájöttem: Emilie az.

Jóságos isten!

– Hé, jól vagy? – Esetleges sérülések jeleit kerestem rajta, és közben majd kiugrott a szívem a helyéről. – Biztosan nagyon megütötted magad.

– Azt hiszem – felelte bólintva, én pedig hátraleptem, hogy kiszállhasson. A parfümje illatától – esküszöm az égre, bárhol felismerném ezt az illatot – egy fél másodpercre megsédültem, mielőtt kiszállt, és becsukta az ajtót.

– Jaj, ne, füstöl!

A tekintetét követve a furgon motorháztetejére néztem, ahol alulról valóban füst gomolygott.

– Talán félre kéne állnunk az útról – mondtam.

Elővettem a mobilomat, felhívtam a 911-et, és a járdára léptünk. Igyekeztem nem ránézni, amíg a diszpécserrel beszéltem. Végképp nem akartam, hogy azt higgye, őt figyelem, de nem tudtam megállni, hogy ne vessek rá lopva egy pillantást.

Amit azonnal megbántam.

Mert senki sem viselt olyan ruhát, mint Emilie. Olyan ruhákban járt, amilyenekben a könyvelők szoktak – a mai fekete ruha sem volt kivétel –, csak gyöngysor és öregasszonyos magassarkú helyett csizmát és harisnyát húzott, és ez bejött.

Édes istenem, működött.

Észrevettem, hogy úgy bámul, mint egy kukkoló, ezért odasúgtam neki:

– Nem fázol?

Vacogtak a fogai, de azt mondta:

– Nem, jól vagyok.

Kedvem lett volna nevetni, mert annyira nyilvánvaló volt, hogy hazudik. Semmi pénzért nem ismerte volna be, hogy nem megfelelő öltözéket választott.

– Már úton vannak – mondtam, és eltettem a telefont.

– Köszönöm – felelte, majd hozzátette: – Egyébként Emilie Hornby vagyok. Egy asztalnál ülünk Bong óráján.

Komolyan azt hitte, nem tudom? A legtöbb napon mindent elkövettem, hogy úgy tegyek, mintha észre se venném, mert elterelte a figyelmemet a tökéletes jegyzeteivel, és a copfját gondosan, szálanként rögzítő hajcsatokkal, de nem gondolhatta komolyan, hogy nem ismerem fel.

Vagy igen?

Hunyorítottam.

– Tényleg?

Ő erre felvonta a szemöldökét.

– Igen, így van. Tanév eleje óta.

– Hmmm. – Nem tudom, miért, de tetszett, ahogy a színlelt tudatlanságom szemmel láthatóan irritálja. – Biztos vagy benne?

– Igen – vágta rá, és dühösen nézett rám.

Istenem, alig bírtam ki nevetés nélkül.

– Amúgy jól vagy? – kérdeztem.

– Igen. Csodálatosan – felelte, de egyértelmű volt, hogy nincs jól.

Ekkor jelent meg a mentőautó, és minden a feje tetejére állt. Emilie autója kigyulladt, majd egy rendőr megbírságotlta, amíg a tűzoltók eloltották a lángokat. Kivettem a régi kabátot a kocsim hátuljából, és némi rossz érzéssel átadtam neki, ő pedig elvette és megköszönte.

Miután eloltották a tüzet, és a vontatóra emelték az autót, felajánlottam neki, hogy elviszem a suliba, és ő ismét meglepett azzal, hogy elfogadta.

– Köszönöm szépen a fuvart. Ez nagyon kedves tőled – mondta egy olyan műmosoly kíséretében, amitől megállt bennem az ütő.

Valahogy nem tetszett az udvarias Emilie.

– Nem igazán kedves – mondtam, miközben egyesbe tettem az autót, és kiengedtem a kéziféket. – Inkább csak praktikus. Ha hagynám, hogy gyalog menj a suliba, és halálra fagynál, az bizonyára rányomná a bélyegét a karmámra. De azzal, hogy elviszlek valahová, ahová én amúgyis megyek – ezért pedig nem hozok különösebb áldozatot –, tulajdonképpen jó karmát szerzek magamnak.

Mormogott valami kedveset az orra alatt, és istenemre esküszöm, tetszett, hogy csipkelődhettek ezzel a Miss Jókislánnyal.

– Tényleg kedves – helyeseltem, és én is elmosolyodtam.

– Egyébként imádom ezt a dalt – folytatta a torkát köszörülve. – A Metallica fantasztikus.

Erre elfordítottam a tekintetem az útról.

– Te szereted a Metallicát?

Szívatsz, Emilie.

Nem tudom, honnan, de tudom, hogy hazudsz.

A perifériás látásommal érzékelttem, hogy bólogat, és közben azt mondja:

– Persze.

– Akkor mondj három dalt – provokáltam.

– Mi? – kérdezte morcosan, és olyannak tűnt, mint egy sértődött kistestvér. – Nem kell megneveznem három dalt ahhoz, hogy bebizonyítsam, hogy szeretem őket.

– Akkor felteszem, csak pózersedsz.

– Pontosan miben is pózersedek? – kérdezte felháborodottan. – Abban, hogy szeretem ezeket a dühösen üvöltöző, öreg faszikat?

Nevetni akartam, de helyett csak vigyorogtam.

– Látod? Tudtam, hogy nem szereted a Metallicát.

Erre hitetlenkedve nézett rám, és ekkor már tényleg felnevettem.

– Te mindenkibe belekötsz, aki csevegni szeretne veled?

Imádtam ezt az oldalát, a jókislány ideges, dühös változatát.

– Nem mondanám, hogy belekötök. Csak szerintem ha egy zenekarról akarsz csevegni, akkor talán nem ártana ismerned az említett zenekart.

– Csak udvarias voltam. Te tudod, az mit jelent?

Persze, gondoltam, de csak annyit mondtam:

– Az értelmetlen hazudozást nem igazán nevezném *udvariasnak*.

– Nem volt hazudozás – érvelt, és megint megrázta a fejét.

– Csak a beszélgetés kedvéért említettem. Ezt teszik az idegének, amikor kedvesek akarnak lenni egymással.

– De mi nem vagyunk idegének. – Elfordítottam a tekintetemet az útról, ránéztem, és még mindig mosolyogtam. – Azt mondtad, a laborpartnerem vagy.

– Mert az vagyok!

Nehéz volt visszafojtanom a nevetést.

– Akkor miért mondtad, hogy idegének vagyunk?

– Fogalmam sincs. – Fújta egyet, és megrázta a fejét.

Nekem meg fogalmam sincs, miért szívatlak.

Csak annyit tudtam, hogy Valentin-nap van, és én itt mosolygok, ez pedig hihetetlennek tűnt, ráadásul még nyolc óra sem volt.

– Várj egy percet – mondtam, hogy rátegyek még egy lapáttal –, most már tudom, hol láttalak. Nem te vagy az a lány...

– Aki melletted ül a kémiaórán? De igen! – csattant fel.

– ...aki fuldoklott a büfében?

Egy apró ziháló hangot adott ki, amire odakaptam a fejem.

Baromira frusztráltnak tűnt. Abba kellett hagynom, mert csak kínoztam azt, aki viszont engem kínozt a pusztá létezésével, és az egésznek semmi értelme nem volt, csak hogy szórakozzak, mert több ilyen alkalom nem lesz.

Soha.

– Nem fuldokoltam – mondta, és megköszöri a torkát, majd hozzátette: – Csak a torkomon akadt egy falat.

– Konkrétan nem ez a fulladás definíciója?

– Nem, nem ez – javított ki, mint egy szigorú tanár. – A fulladás az, amikor az étel beszorul a légcsővedbe, és nem kapsz levegőt. Én tudtam lélegezni, csak éppen a nyelőcsővembe szorult az étel.

Összepréseltem az ajkamat, és hunyorogtam.

– Biztos vagy te ebben?

– Persze hogy biztos vagyok, hiszen átéltem.

Felnyögtem.

– Csak még sosem hallottam ilyesmiről, én nem tudtam, hogy van ilyen...

– Azért mondom el, hogy megtörtént, hogy tudd: van ilyen.

Egyre élesebb hangon magyarázott.

– Tudod, vannak emberek, akiknek könnyen megakad az étel a torkán. Minden reggel omeprazolt kell szednem, hogy ne fordulhasson elő még egyszer. Szóval, képzel, ez *létező* jelenség.

Fékeztem a lámpánál, és amikor megálltunk, felé fordultam.

– Biztos, hogy te vagy a laborpartnerem?

Felnyögött – szó szerint –, és azt mondta:

– Biztosan én vagyok.

– Az a lány nagyon csendes, te viszont elég beszédesnek tűnsz.

Erre hunyorított.

– Nem vagyok beszédes.

– Igazából úgy tűnik, be nem áll a szád.

– Hát, pedig nem vagyok ilyen.

– Oké, rendben.

Az út hátralévő részében csendben maradt, ami jó volt. Mert ahogy befordultam az iskola parkolójába, eszembe jutott, hogy van barátja, egy lúzer, aki a) zakóban jár suliba, micsoda egy balfék, és b) nem érdekel, van-e pasija, mert nem keresek kapcsolatot, c) azt a kellemes érzést pedig, amit a kocsiban tapasztaltam mellette, csak a parfüm idézte elő.

Semmi több.

Kinyitotta az ajtót, odavetett egy mogorva köszönömöt, és kiszállt a kocsimból, de megint vissza kellett fognom a mosolyt, amikor kibújt E hatalmas kabátjából, és felém hajította.

NICK VALLOMÁSA #2

Soha nem vettem még részt formatáncban,
mert ha úgy akarnék kinézni, mint egy balfasz,
akkor Bundesliga-frizurát növesztenék.

Ki tud törni az ember foga, ha túl erősen szorítja az állkapcsát?

Úgy éreztem, az egyik fogam bánja majd, ha ennyire erőlködöm, hogy túléljem a Valentin-nap okozta emlékháromot. A folyosón végigsétálva, bármerre fordítottam a fejem, mindenhol rikító emlékeztetők jöttek szembe – plakátok, szív alakú lufik, táblák –, és mindegyik a tavalyi napot juttatta eszembe.

Azt, amikor behívtak az irodába, ahol apám szörnyű hírekkel várt rám a rózsaszín krepp-papír-szívek és frissen kiszállított szegfűcsokrok között.

Kicsit feljebb tekertem a hangerőt az AirPodsomon, próbáltam elnyomni a világot, de aztán megláttam őt.

Mi a fene történt?

Az iroda melletti nyugisabb folyosón, a kevésbé forgalmas úton pillantottam meg a nagy cserepes dísznövények mögött bujkáló Emilie Hornbyt.

Általában csak a kémialaborban találkoztunk, de ma már másodszorra futottunk össze, és még három óra volt hátra Bong órájáig.

Vennem kéne egy lottószelvényt, főleg az álmom után.

Nem vett észre, ezért mögé lopakodtam, és megkérdeztem:

– Mit csinálsz?

Megjédte, felém fordította a fejét, és megint úgy éreztem, lehetetlen, hogy ne nevessem el magam, miközben úgy nézett, mint egy gyerek, akit épp most kaptak rajta lopáson. De ahelyett, hogy válaszolt volna, gyanakvó tekintettel nézett a hátam mögé, és azt mondta:

– Csss! Tűnj el innen!

– Öhm... – A hátam mögé, a fák felé intettem. – Te most leskelődsz?

– Nem – vetette oda, egyik kezével végigsimított a copfján, és felemelte az állát. – A barátomat várom. Megtennéd...

Elhallgatott, amikor valami megragadta a figyelmét. Követtem a tekintetét, és az a szarházi barátja jelent meg a folyosón Macy Goldmannel flörtölve, és egyenesen felénk tartottak.

Emilie feszült arccal figyelte őket, mintha nagyon erősen gondolkodna valamin. Az a szájfény volt rajta, amit a kémiaórákra szokott feltenni, és amiről tudtam, hogy anglyaltorta-

illata van, és egy pillanatra semmi másra nem tudtam koncentrálni, csak Emilie szájára.

Istenem, de szeretem azt a tortát!

– Figyelj, biztos, hogy ő a barátod? – suttogtam, de ő rám se nézett, csak figyelte, ahogy Josh és Macy kilép az iskolából.

– Várjatok! – kiáltotta, és kiugrott a növények mögül. Megragadta az ingujjamat, és magával húzott, ahogy utánuk szaladt.

Mi a fene... A büdös francba!

Hagytam, hogy maga után rántson, kíváncsian vártam, mi fog történni, még úgy is, hogy égett a karom ott, ahol hozzám ért. Még úgy is, hogy meghallottam a csengőt, és tudtam, hogy elkéstem matekról. Josh Sutton megfordult, és a másodperc töredéke alatt ezernyi érzélem futott át annak a baromnak az arcvonásain.

Bűntudat, ingerültség és meglepettség látszott rajta, majd elmosolyodott.

– Em! – kiáltott fel.

Macy tekintete ide-oda járt Emilie és köztem, és ugyanolyan zavarodottnak tűnt, mint én.

– Hm... – motyogta Emilie, és megköszöörülte a torkát.

– Kávézni mentek?

Gyenge volt és hazugság – mind a négyen tudtuk, hogy nem ezt akarta kérdezni –, de a seggfej barátja azt felelte:

– Igen, ismered Carsont. Mindennap kér egy kávé.

Legszívesebben a képébe vágtam volna valamit, de még mielőtt erről fantáziálhattam volna, Emilie közbeszólt:

– Nick és én már nagyon szeretnénk inni egy jó kávé, úgyhogy lelépnénk innen. Nem bánjátok, ha veletek tartunk?

Mi? A. Fene.

Úgy nézett rám, mintha azt várná, hogy helyeseljek, míg a barátja úgy bámult rám, mint aki próbálja kitalálni, ki vagyok én.

– Persze – hebegte Macy.

Josh még mindig összeráncolt szemöldökkel bámult rám, de Emilie-hez szólt:

– Ugye tudod, mekkora az autóm, Emilie? Hajlandó lennél középre ülni?

Bizony, a Zakós Csávónak MG-je volt, mintha legalábbis Ferris Bueller lenne, vagy valami ilyesmi.

– Hogyne – felelte Emilie, és elindult a kocsi felé.

Mentünk utána, ő pedig nagy szemet meresztett rám, szinte könyörgött, hogy tartsak vele, bármi is történjék.

Nagyon nem tűnt jó ötletnek lógni az óráról, és emiatt bajba kerülni, ahhoz pedig végképp nem volt kedvem, hogy beprésem magam Josh törpeautójába.

Aztán valahogy mégis azon kaptam magam, hogy ez történik.

Beékelődtem az ajtó és Macy Goldman közé, Josh beindította az autót, és úgy vezetett, mintha Porschéja lenne, és versenyezne valakivel. Emilie kettővel odébb ült tőlem az apróska első ülésen, de amikor Josh vadul bevett egy kanyart,

és ő megragadta az ülés háttámláját, véletlenül hozzáért a vállamhoz.

Macy előrehajolt, így tökéletesen láttam Emilie-t, aki tágra nyílt szemmel nézett rám, mintha fogalma se lenne, mit csináljon ebben a helyzetben.

Így aztán annyit tátogtam, hogy „ez mi a franc?”, hogy megnevettessem. Majdnem el is nevette magát, láttam a szemén, de aztán szintén tátogva mondta, hogy „kérlek, segíts”. Felsóhajtottam, bár fogalmam sem volt, hogy egyáltalán mit keresek ott, vagy hogyan tudnék neki „segíteni”, de minden tőlem telhetőt megtettem.

A kávéról beszélgetett Joshsal, nekem pedig nehezemre esett elhinni, hogy ők egy pár. Annyira... kimértek voltak, annyira természetellenesen viselkedtek. És őszintén szólva nem nagyon akartam elhinni, hogy Emilie szereti ezt a fiút. Persze objektíven: jóképű és okos? Igen. Ugyanakkor bármit megtett volna, hogy ezt az egész világ tudja róla, amitől viszont baromi szánalmas is volt.

Csak látta ezt rajta Emilie is, vagy nem?

Ráadásul Josh még mindig közel állt az exéhez, ami nálam egy ordítóan nagy vészjelzés lenne. Emilie-nek nem tűnt fel?

– Macy, ilyenkor nincs órád? – kérdeztem egyenesen Emilie-re nézve, hogy kapcsoljon.

Lesújtó pillantás volt a válasza.

– Carson órájára járok Joshsal együtt, úgyhogy szóltam a tanárnak, hogy segítek elhozni a kávé.

– Áh – mondtam, még mindig Emilie-re nézve. – Ez nagyon kedves tőled.

– Üzentem neked korábban, hogy kérsz-e valamit – szólt meg Josh, hogy védje magát.

– Ja, igen, lemerült a telefonom – vágta rá Emilie, amin meglepődtem, mert szerintem ő nem hagyja csak úgy lemerülni a mobilját. Emilie az a típus volt, aki két tartalék powerbankot tart a táskájában, egyet „bármikor jól jöhet” alapon, egyet pedig arra az esetre, ha a „bármikor jól jöhet” nem működne megfelelően.

– Én is mindig elfelejtem feltölteni az enyémet – szólt közbe Macy.

– Igazából beleejtettem a vécébe – folytatta Emilie, de amint kimondta, fülig vörösödött. Istenre esküszöm, látszott az arcán a vívódás, amikor észbe kapott, hogy mit mondott. – Úgy értem, nem egy koszos vécébe, nem volt koszos.

Ja, ne, most hagyd abba, Emilie.

De csak nem állt le.

Zavartan pislogott, és pánikoló hangon folytatta:

– Úgy értem, persze, minden vécé piszkos, de... Értitek, nem volt benne semmi.

– Szent isten! – szakítottam félbe, csak hogy belé fojtsam a szót.

Döbbsen nézett rám, mintha maga se hitte volna el az iménti szófosást.

Majdnem elröhögtem magam.

De ekkor Zakó Kapitány a Starbuckshoz kormányozta a járgányt, és napszemüvegét a feje tetejére tolva így szólt:

– Oké, azt tudom, mit kérnek a csajok. Mi a helyzet veled, haver?

Kibámultam az ablakon – egyszerűen nem tudok ránézni erre az idiótára –, és úgy feleltem:

– Semmit, de kösz. *Haver.*

A suliba vezető visszaút ugyanolyan kínos volt, de ezúttal lötyögő poharakkal, csupa értelmetlen beszélgetéssel, szánalmas próbálkozással, hogy ne kelljen a lényeggel foglalkozni. Lényeg = Josh és a két nője.

De amikor a folyosón elváltak útjaink, észrevettem, hogy *szomorú*. Egy nagy szomorú felhő árnyékolta be Emilie arcát, miközben nézte, ahogy a barátja és annak volt csaja elsétálnak.

– Köszönöm, hogy meghívtál – mondtam, remélve, hogy kizökkenem a gondolataiból. – Igazán szórakoztató volt végigasszisztálni ezt a kegyetlenül kínos helyzetet.

– Fogd be – mondta, és angyali szája szegletében finom mosoly jelent meg.

– Komolyan. – Legszívesebben örökre ott maradtam volna, hogy azt a szép arcát nézzem, de inkább megfordultam, és elindultam. – Tényleg csodálatos napot csináltál ebből a naptól, Emilie.

NICK VALLOMÁSA #3

A Télapó után kaptam a nevem.

Aznap korábban értem a laborhoz, így láttam a feszültséget Emilie arcán, amint belépett. Valami nem stimmelt, és bár nem az én problémám volt, mégsem tetszett. Ahelyett, hogy szokás szerint figyelmen kívül hagytam volna, ezúttal valószínűleg elég hülyén nézhettem rá, amikor leült, és kicipzárta a táskáját.

– Azért ez furcsa volt, nem? – szólaltam meg, a bizarr kávé kirándulásunkra célozva.

Rám pillantott, kinyitotta a tankönyvét, és nem reagált semmit.

– Az egyik percben még azt mondtad, hogy hagyjalak békén, a következőben pedig magaddal rángattál a világ legkínosabb starbucksos kiruccanására.

Továbbra sem törődött velem, és nem tudom, miért, de lehalkítottam a hangom, és azt mondtam:

– Ugye, tudod, hogy megcsal?

Nem az én dolgom volt, de az istenit, Emilie jobbat érdemelt.

– Visszatérhetnénk ahhoz, hogy nem beszélünk? – motyogta, szinte rám se nézett, csak a könyvét lapozgatta.

– Nem hiszem. – Rátényereltem a könyvére, hogy kénytelen legyen befejezni a lapozgatást. – Mert már nem vagyunk többé idegenek.

Ekkor rám nézett: a tekintete végigvándorolt az arcomon, mintha próbálná megfejteti, miért avatkoztam hirtelen az ő dolgába.

Sok szerencsét, édesem, magam sem tudom.

– De, visszatérhetünk – mondta, és elhessentette a kezemet a könyvről. – Beszédes vagyok, amit te utálsz, te mogorva vagy, amit meg én utálok. Szóval, tegyünk úgy, mintha nem is futottunk volna össze ma reggel, és te megint játszhatod, hogy nem is ismersz.

Nem lehetett nem mosolyogni azon, hogy ennyire alulinformált. Úgy látszik, jól játszottam a nemtörődöm seggfejet, pedig igazság szerint úgy éreztem, fogalmam sincs, kik járnak még a suliba rajta kívül.

– Nem hiszem, hogy menni fog – mondtam, keresztbe font karral, átadva magam az örömnak, hogy vele lehetek. – És nem *meghívtál* kávézni, hanem gyakorlatilag *magaddal rángattál*.

Bong belépett, és elkezdte az órát, de még ez a fura pasas sem tudott megállítani.

– Találd ki, mit olvastam a múltkor.

– Shhhh – csitított, de nem nézett rám.

– Diszfágia. – Kicsit közelebb hajoltam hozzá. – Így hívják azt, amikor az étel a torkodban ragad, de nem fulladsz meg.

Olyan hangot adott ki, mint aki felnevet, de próbálta visszatartani. A szemembe nézett, és azt kérdezte:

– Mi a helyzet veled?

– Semmi – válaszoltam vállat vonva.

– Hozzám se szólsz kémiaórán, mégis tudod, mi a neve annak a fura egészségügyi állapotnak, ami a büfében történt velem. – Hosszú szempilláival rám hunyorított. – Mit akarsz?

– Csak azt akartam, hogy tudd – mondtam, a gyanakvó tekintetén kuncogva –, hogy utánanéztem, és tényleg van ilyen.

– Tudom, hogy van ilyen, hiszen *nekem van!*

– Emilie? – Bong bosszúsan felsóhajtott, és ránézett, mert épp az előadása közepén mondta ki hangosan az utolsó mondatát. Emilie arca cuki rózsaszín árnyalatot öltött, amiért abban a pillanatban valósággal rajongtam.

– Elnézést – mondta halkán.

Összepréstem az ajkamat, visszatartottam a nevetést, de aztán rám nézett.

Megrázta a fejét, és fintorogni próbált – nagyon erősen próbálkozott.

De hunyorgott, és angyali szája sarka felfelé görbült, majd vonakodva elmosolyodott.

Úgy éreztem, mintha nyertem volna valamit.

NICK VALLOMÁSA #4

Másodikban bajba kerültem, mert
„túlzottan jókedvű voltam”.

A szüntelen vihogásom annyira megőrijtette
a tanáromat, hogy felhívta anyámat.

Felnéztem, és azt hittem, az univerzum térfálkózik velem.
A folyosón, köztem és a kijárat között ott állt Chris Bray és
Emilie Hornby.

Mi ez, hogy ma már negyedszer látom őt az iskolában?

Zaj volt a folyosón, de hallottam, ahogy Chris azt mondja
neki, gyalog kell hazamenniük, aztán hallottam, hogy Emilie
nagyon szomorúan és lehangoltan válaszol neki: „Hihetetlen
ez a mai nap.”

Meg ne tedd! Ne merészd megtenni, te puhány barom.

– Elvigyelek titeket?

Erről pofázok, seggféj.

Megfordultak, és szinte komikus volt a különbség az arc-
kifejezésükben. Chris arca úgy felragyogott, mintha én len-

nék a Téliapó, Emilie szeme pedig összeszűkül, mintha épp most jelentettem volna be, hogy megölöm.

– Komolyan? – kérdezte Chris.

– Persze – vágtam rá egy vállrándítással. Nem siettem haza, ahol a szüleimmel mindent megtettünk, hogy ne látszódjon, hogy még mindig Ericre gondolunk vacsora vagy tévézés közben, és titokban mindannyian számoltuk a perceket, hogy bemenekülhessünk a hálósobánkba, és magunkban gyászoljunk. – Már indulhatunk is, vagy...?

– Előbb valamit még el kell intéznem – szakított félbe Emilie, és jelentősegteljesen nézett Chrisre. Mintha emlékeztetné arra a „valamire”, amit még el kell intéznie. – Át kell szaladnom az északi csarnok tárgyalójába.

Chris összehúzta a szemét, egyértelmű volt, hogy nem tetszik neki, bármi is legyen Emilie terve.

– Nagyon szeretnék hazamenni, Em.

Em.

– Előbb meg kell találnom Josht – mondta feltartott mutatóujjal. – Gyors leszek.

Elfordult, és végigvonult a folyosón, mire Chrisre néztem, és mentünk utána.

Átnézett a válla fölött, és elkomorult.

– Nem kell velem jönnötök, találkozhatunk a kocsinál.

– Ó, nem, szeretnénk veled menni – feleltem, és álltam a tekintetét, mire ő hangosan felsóhajtott.

– Nem mehetnél át hozzá később, mint egy normális ember Valentin-napon? – nyafogta Chris, miközben loholt utánam.

– Csak oda szeretném adni neki az ajándékát, mielőtt hazamegyek. – A tárgyalóterem ajtajához szaladt, ahol a zöld fémre egy „Próbapertárgyalás zajlik” felirat volt ragasztva. – Egy perc, és mehetünk.

Emilie kinyitotta az ajtót, bedugta a fejét, majd hangosan suttogva odaszólt:

– Josh! Pszt! Josh!

Mégis mi a fenét gondolt?

A feje fölött átnézve láthattam a tárgyalóteremben lévő embereket. Owen Collins – egy totál seggnyaló faszfej, Josh egyik haverja – odakiáltott neki:

– Joshua, a csajod itt csiripel!

Erre a tárgyalóban mindenki megfordult, és Emilie-re bámult.

– Ez annyira romantikus – motyogtam, és azon tűnődtem, hogy egy ilyen okos lány miért viselkedik ilyen kétségbeesetten. Ráadásul egy ilyen faszkalap miatt.

– Szia, Em. – Josh az ajtóhoz lépett, és úgy nézett rá, mintha zavarban lenne. – Mi a helyzet?

– Én, ööö, nálam van az ajándékom. – Felemelte a becsomagolt dobozt. – Arra gondoltam, hogy talán gyorsan kicserélhetnénk, mielőtt hazamegyek.

– A te ajándékom nincs nálam – mondta, és bosszantott, hogy nem volt kedves. Egyáltalán nem. Mert még ha mos-

tanában eléggé őrülten viselkedett is, akkor is Emilie-ről van szó.

Emilie imádott olvasni, hajtott a jobb jegyekért, kémiaórán SMS-t küldött a nagymamájának, és úgy vihogott, mint egy gyerek, amikor a barátaival hógolyóztak a parkolóban (egy sorral arrébb parkoltam múlt héten, amikor hógolyócsatát vívtak).

Amikor becsengetés előtt olvasott, közben mindig dúdolta az AirPodsban szóló Taylor Swift-számot. Egyszerűen... szuper csaj volt, Josh mégis úgy viselkedett, mint aki szeretné, ha eltűnne.

Mekkora barom.

– Nekem meg tényleg mennem kell – tette hozzá Josh elutasítóan.

– De nem kell utána dolgoznod? – Emilie a füle mögé simította a haját, és nem hagyta annyiban. – Tényleg szeretném odaadni az ajándékot.

– Nagyon el vagy keseredve? – mormogta Chris, mire Emilie sípcsonton rúgta, de közben továbbra is Josht nézte.

Nem tudtam, mi a szándéka, de egyértelmű volt, hogy van valami terve Joshsal, és türelmetlenül várja, hogy megvalósuljon. Nagyon rá vallott, hogy nem volt hajlandó elengedni a tervet, még akkor sem, ha az teljesen kudarcra van ítélve, és valami azt súgta, csak magát szívhatja.

– Figyelj, Em – mondta Josh, most már egyenesen bosszúsan. – Nem tudom, mi ez, de majd később beszélünk. Mennem kell.

– Oké – felelte Emilie elkenődve. Kinyitotta a száját, és valahogy tudtam. Tudtam, mit tervez, és mit akar mondani.

– Hát, csak azt akartam mondani, hogy szeret...

– ...szereti a csirkét. – Kinyitottam az ajtót, és hátrahúztam Emilie-t, mellé léptem, a csípőmmel oldalra toltam. – Imádja a csirkét, és úgy gondolta, jobb, ha te, a barátja is tisztában vagy ezzel.

Josh elkomorult, hol Emilie-re, hol rám nézett, majd azt mondta:

– Te meg ki a franc vagy?

– Nick vagyok – mondtam vigyorogva, de úgy nézett rám, mintha meg akart volna fojtani. – Emlékszel?

– Nem szeretem a csirkét – morogta Emily, és egész testével félrelökött az útból. – Én szeret...

– Nézd, mennem kell, Em – mondta Josh hidegen. – Majd később beszélünk.

Josh eltűnt, az ajtó pedig becsapódott mögöttem. Néztem, ahogy Emilie megfordul, de nem tűnt annyira zavartnak, mint amire számítottam. Vagy nagyon szomorúnak. Nem, Emilie úgy nézett ki..., mintha kombinálna.

– Nem tudom eldönteni, hogy megöleljelek-e, miután ennyire megaláztad magad, vagy agyoncsapjalak – mondta Chris.

– Kérlek – elfordult az ajtótól, és Chris elé lépett –, csapi agyon.

Chris átkarolta Emilie-t, ő pedig a kapucnis pulóverébe temette az arcát.

Annyira... irigykedtem, hogy elszorult a torkom. Nem féltékeny, hanem irigy voltam arra, ahogy Chris és Emilie ilyenek egymással. Irgykedtem arra, hogy Emilie ösztönösen a barátja karjába zuhant, és ahogy Chris magától értetődően megnyugtatta őt.

Irgykedtem erre a szívből jövő vigaszra.

És közben feleslegesnek éreztem magamat.

Amíg az autóhoz mentünk, Chris elmagyarázta, merre kell menni a házukhoz, és teljesen szürreális volt, hogy aznap reggel Emilie belém jött. Valahogy úgy éreztem, mintha minden megváltozott volna, pedig csak hat óra telt el.

– Minden rendben van, Em? – kérdezte Chris, miközben bekapcsolta mellettem a biztonsági övet, én pedig beindítottam az autót.

– Én... – kezdte Emilie – csak nagyon szerettem volna, hogy legyen egy szép Valentin-napi pillanatunk.

– Bizonyos értelemben sikerült – motyogtam az orrom alatt, sebességbe tettem a kocsit, és kihajtottam a parkolóból.

– Fogd be! – vágta oda.

Igen, minden megváltozott. Többé már nem volt az az udvarias lány, aki úgy tett, mintha szeretné a Metallicát a közelemben.

– Nem fogok semmi rosszat mondani Joshuáról, mert tiszteletben tartom, hogy kedveled őt, de nem gondolod, hogy az előbb enyhén szólva is... pöcsfejként viselkedett veled? – Chris megragadta Emilie kezét, úgy folytatta: – Úgy

értem, igen, furcsán viselkedtél, de ő meg konkrétan szemét volt.

Éreztem, hogy Emilie rám néz, miközben visszafojtott hangon beszél Chrishez:

– Talán később beszélhetnénk erről.

– Ugyan már, Emmer. Azok után, hogy tanúja volt a szármalmas szerelmi vallomásodnak, azt mondanám, nem baj, ha nagypapa is beszáll ebbe a beszélgetésbe.

Ezen elmosolyodtam.

– Beszéltél ma Alexszel? – kérdezte Christól, totálisan témát váltva.

Chris ezután arról a srácról mesélt, akibe szerelmes volt, és megint rám tört az irigység, mert szerettem volna, ha ilyen barátaim vannak, mint ők.

Béna, gyerekes gondolat, nem?

Chris házáig egész úton Alexről beszéltek, és amikor Chris kiszállt, odament Emilie ablakához. Igyekeztem nem hallgatózni, de legszívesebben ökölbe szorítottam volna a kezem, amikor hallottam, hogy azt mondja neki, téved, és hogy nem szereti Josht.

Igen, Chris!

De Emilie megvédte magát. Beásta magát a ténybe, hogy szereti őt, még akkor is, ha egy csaló seggfőj volt, aki szarul bánt vele.

Hogy gondolhatta, hogy szereti őt?

– Ugye tudod, hogy nem szeretted őt? – mondtam, miközben kitolattam Chrisék kocsibeállójáról. Tudtam, hogy semmi közöm hozzá, de nem bírtam magamban tartani.

– Micsoda? – Éreztem, hogy figyel, amikor azt mondta: – Honnan tudod?

– Te hogyhogy nem tudod? – Kérdeztem, és dühös voltam rá, amiért egyáltalán feltételezi, hogy szereti Josht.

– Ezt a beszélgetést nem veled folytatom le – mondta, és keresztbe tette a karját.

– Hát, akkor valakivel meg kellene beszélned – válaszoltam, és ránéztem. – Szerelmet akarsz vallani neki, de néhány órája még növények mögé bújva lested, hogy megcsal-e.

– Nem ezt csináltam...

– Jaj, ne már...

– Nem... – mondta védekezően, és úgy nézett rám, mint ha örült lennék. – Én csak vártam rá.

Megálltam a házuk előtt, szembefordultam vele, és sebeségbe tettem a kocsit. Azt akartam, hogy meghallja, mindenáron meg akarom győzni, hogy ne szeresse Josht.

– Még ha ez igaz is lenne – és mindketten tudjuk, hogy nem az –, közted és a „barátod” között kínos és udvarias volt a hangulat. Feszült és furcsa volt. Ez nem szerelem, a fenébe is.

A tekintete végigvándorolt rajtam, az arcomon, és alig kaptam levegőt, amikor megszólalt:

– Miért érdekel ez téged?

Nem válaszoltam azonnal, és úgy éreztem, pontosan tudja, miért.

A tekintete rám szegeződött, olyan érzésem volt, mintha mindent átlátna.

Mert jobbat érdemelsz.

Mert állandóan rád gondolok.

Mert a gondolattól, hogy ezt mondtad neki, valami fájdalmat érzek.

Megköszörültem a torkomat, ő pedig megvonta a vállát.

– Nem tudom – bökte ki végül.

– Jó. – Felkapta a táskáját, és az ajtó felé nyúlt. – Köszönöm a fuvart.

– Bármikor – mondtam, és nyeltem egyet, ahogy ott maradt utána a parfümillet.

NICK VALLOMÁSA #5

Teljes ösztöndíjat kaptam a Stanfordra,
de nem tudom rávenni magam,
hogymondjam a szüleimnek.

VALENTIN-NAP

Ez volt életem legfurcsább álma.

Ott feküdtem az ágyban (hajnali öt óra volt, és csak hétkor kellett volna felkelnem), és a mennyezeti ventilátort bámultam a fejem fölött, miközben a fejemben visszapörgettem az álmok pillanatait. Az álmok leggyakrabban csupán homályos emlékképek, *néha bevillanó*, elmosódó apró részletekkel (mint az előző, amiben Emilie Hornby hátulról belerongyolt Bettybe), de ez most egészen más volt.

Mert az egészre emlékeztem.

Minden egyes részletre.

Mintha tényleg megtörtént volna.

A fekete kockás ruhát, harisnyát és csizmát viselő Emilie Hornby nekem koccan az autójával. – *Csak udvarias voltam. Te tudod, az mit jelent?*

Lógok az óráról, hogy kimenjek vele és a barátjával a Starbucksba, a pasija hülye autójában. – *Segíts, kérlek!*

Mosolyt csalog az arcára Bong óráján azzal, hogy előhozom a diszfágiát. – *Mit akarsz?*

Tönkreteszem a szerelmi vallomását. – *Nem szeretem a csirkét.*

Hazaviszem a suliból. – *Miért érdekel ez téged?*

Eric elmondja, hogy pontosan tudja, hogyan lehet belém szerelmes. – *Csak add oda neki a kabátot.*

Ez volt életem legélénkebb álma, és szomorú voltam, amikor valami felébresztett.

Nem mintha maga az álom nagyszerű lett volna – nem hoztam vissza Ericet az életbe, nem csókoltam meg Emilie-t, és még csak meg sem győztem arról, hogy a barátja egy bunkó. De maga az álom figyelemre méltón valóságghű volt.

Együtt voltam velük. Mélyen, bensőségesen, minden sejtemben éreztem őket. Meg tudtam számolni a szeplőket Emilie orrán, és hallottam Eric rekedtes hangját, mert annyira *ott voltak*, és rohadtul hiányoztak.

A hasamra fordultam, és a fejemre húztam a párnát, szorosan lehunytam a szemem. Sosem működött, de mindent

megtettem, hogy visszaaludjak, és visszatérjek ahhoz az álomhoz.

Mert csak még néhány órát akartam Erickel, Emilie Hornbyval, és mindehhez *nulla* valós következményt.

Nem nagy kérés, ugye?